

ΡΟΜΙΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὄμωσ μέρα—δέκα φράγκα καὶ τὸ χέρι.

Ἐκστὴν καὶ τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
ὄστην κλεινὴν ἐβραζόμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Αὐγοῦστω τρίτη κ' ἐκστῆ,
κ' ἀκόμ' ἀπρόσφατα βραστῆ.

Ἔτος χίλια κ' ἑκτὼ κ' ἐνακῶσα,
νέα ὄρασις Ρωμῶν μὲ τὴν γλῶσσα.

Σφράντα καὶ χίλια κ' ἑπτὰ,
καὶ οὐδὼσ οἱ κάθε Σοφτὰ.

Ὁ Πατριάρχης ὁ κλεινὸς κ' ὁ Χαλκηδόνος Γερμανός.

Τώρα, ποὺ πρέπει γῆρος μας νὰ βασιλεύσ' εἰρήνη
κ' ἐνώσεως ἀδελφικῆς ν' ἀνακλησθήσουν χρόνοι,
κ' ὁ Χαλκηδόνος Γερμανός, βουν κανένας ἔλλοσ
τοῦ Πατριάρχου τοῦ σκεπτοῦ πολέμου μεγάλου,
πρῶτος σὺν μεγάλου καρδὸς προτείνει φίλου χέρι,
καὶ καθ' ἑλληνικὴ φωνή σ' ἴσῃ ἐνωαί των χαιραί.

Ἰωακίμ καὶ Γερμανός...
ἐλθῆς ἀνθ' ἐκ κλεινός,
φρετοβολαί κ' ὁ φωταίνος
τῶν Χρυσσοτόμων Ὁρόνιος,

καὶ τῆς ἀγάπης ὁ θεὸς μὲς σ' ἴσῃ χαρὰ τοῦ Γίνουσ
τοῦσ Ἱεράργας εὐλογαί σφικτὰ χειροκλισμένους.

Γρμνος τοῦ Φασουλή πρὸς τὸν λαοφιλή.

Ψάλλω τὴν ἀνάρρησίν σου, κρατιώτατε Καλιση,
μὲ φυλῶν ποικιλία σίση.
Ψάλλω τὴν ἀνάρρησίν σου κ' ἐν κίβρασ κ' ἐν ὄργανουσ,
σ' εἴθυμαί κ' ὁ Περικλέτοσ, τῆς Ἀθήνας μπεχλιβάνης.

Τώρα πρῶτος Μονάρχης ἐν τοῖσ Συναγματικῶσ
ἀμειλίχτωσ δὲν κτυπεῖ,
τώρα πρῶσ καὶ γλυκῶσ,
σ' ἀγαποῦνε κ' ἀγαπῆσ.

Τώρα καὶ τὸν ἀδελφὸ σου σ' ὁ Παλῆσ προσκαλεῖσ,
οἱ φίλοι καὶ τὸν φίλιε.
Τὴν καλὴν ὁδὸν ἐπάγησ,
ὄντως φαίνοσαι σοφῶσ,
καὶ θεριαίνεσαι σ' ὁ φῶσ
τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης.

Τώρα πίσω καὶ μπροστὰ σου
πέφτουσ καὶ οἱ προκινῶν,
καὶ μ' ἀγάπην προφανῶν
τὴν Μεγαλειότητά σου.

Κἂν μεγάλου ἐν μεγάλουσ,
κἂν τοῦ Γαλατὰ χαμῆλησ,
δικαιοῦται νὰ σ' ὄη, Πατριάρχ, ἐν τῷ θελήσῃ,
κ' ἐλευθέρουσ νὰ λαλήσῃ.

Ἄλλαξαν τὰ καθεστῶτα,
μῆτε Γραμματεῖσ σὺν πρῶτω
καὶ τρανοὶ θαλαμηπόλοι...
τώρα πῆσ σὲ βλέπουσ δία.

Ποῦν' ἐπίνοσ ὁ καιρός;
τοῦ κ' ὁ κλοῦτος κ' ἡ χλιδῆ;
ποῦ καὶ τοῦ Γιλδῆ ἡ κλίμα;

Κ' ὁ μεγάλουσ κ' ἰσχυρῶσ
ἴτω δύσκολον νὰ ὄη
τὴν σκεπτή σου τὴν μανίκα.

Χαιρε, Συναγματικῆ,
τώρα πρῶσ καὶ γλυκῆ,
ποῦ μὲ στέμμ' ἀκμανοβόλον
δέχουσαι τοῦσ θμνοῦσ ἔλων,
μὲ κ' ἔμοῦ τοῦ ταπεινῆ.

Τώρα λάμπεισ θαυμασῶσ
καὶ λαοφιλῆσ οὐσῶσ.
Ὅλων κἂνεις τὰ χατήρησ,
βγαίνεις ἀπὸ παραθύρησ,
κ' ἔποζον τύχη προφανῶσ
καὶ βαθεῖα μᾶσ συγκινεῖσ.

Τὴν ἰότητ' ἀναγγέλλεις
σ' ὄλασ τῆς φυλῆσ συγχρόνωσ,
τώρα θέλεισ καὶ δὲν θέλεισ
μὲ τὸ Σύνταγμα συμφῶνωσ
χρεωσταισ μὲς σ' ἴσῃ καρδίᾳ σου
νὰ μᾶσ ἐγγῆσ σὺν παιδιᾷ σου.

Ἔχε πάντα τοῦσ Ἑβραίουσ, ἔχε καὶ τοῦσ Ἀρμενίουσ,
μὰ τοῦσ Ἕλληνας πρὸ πάντων,
τοῦσ καὶ ὄλα δαιμονίουσ,
ποῦναι ὄρμηματα γιγάντων.

Τούτους πάντοτε μιμοῦ
καὶ γλυκύτατα κοιμοῦ
δίχως πόνο καὶ σκελετί,
κί' ἀφινέ τ' ἀπὸ κιομέτι.

Τοὺς Ροῦμ' βρονταὶ δὲν τοὺς ἔμπνοον, μήτε θουριων ἦχοι,
κί' ἔλα, μεγάλε Παπισάχ, ἀφίνομε' στήν πύχη.
Ἄκουσθε τὸν πρακτικὸν καὶ τὸν πεπειραμένον...
νὰ διαφύγῃ δὲν ἔμπορεὶ κανένας τὸ πεπρωμένον.

Διέπεται μὲ τὸ κιομέτ ἢ πλάσις ἢ γήνη...
ὅτι κί' ἂν κάνω, Παπισάχ, δὲ γέγραπται θὰ γίνῃ.
Εἰς διαρκῶν κλαυθμώνων γήνη
καὶ πόνων ἔσπεμμένον
ἀδύνατον διαφυγεῖν
ποτὶ τὸ πεπρωμένον.

Δὲν ἀκούω κί' ἀστρολόγους ὅπως τὸν Ἐμπουλχοῦδά,
ὅτ' ἂν φευτόκομο μοῦ φθάσει νᾶχω τύχη τόση δά,
καὶ χωρὶς καυθὸ καὶ κόπο
καὶ χωρὶς ποσὸς νὰ δράσω,
θὰ σκεφθῶ κανένα τρόπο
τὴν ζωὴ μου νὰ περάσω.

Κί' ἂν στήν γήνη τῆς συμφορᾶς
ἐγενήθηεν φουκαράδες,
θὰ μοῦ τύχουν θησαυροί.

Καὶ χωρὶς στρατοῦς καὶ στόλους
μὲ σταφάνους φωτοβόλους
θελῶ ἢ νίκη νὰ μ' ἐύρω.

Πεπρωμένον πανταχῶ, μόνον φόρτος νὰ εἴνεαι...
γι' αὐτὸ στέλλομε κί' ἔμεις τὰ καράβια μας στήν Τήνη,
καὶ στήν Πάρο καὶ στὸ Τζάντε,
ποῦναι φῆρε τοῦ Λεβάντε.

Γι' αὐτὸ θέλουσ' ὅλ' οἱ παῖδες
ἐξάπλωμα ὡς καφνεῖδες,
ἐξάπλωμα ὡς μοναστήρια.

Γι' αὐτὸ θέλομε, Σουλτάνε,
κάθε μας ἀριμάδα νάσαι
μόνον γιὰ τὰ πανηγύρια.

Γι' αὐτὸ χάσαι: μὴ χαρὰ τὸ Ρωμαϊκὸ Ντοβλέτι
καὶ τραβᾷ στὰ κουτουροὶ μοναχὰ μὲ τὸ κιομέτι,
γι' αὐτὸ παῖσι καὶ ποῦ γένους
τόση δράσις κί' ἀγωνία,
καὶ γι' αὐτὸ χωρὶς Προξένους
μένουν καὶ τὰ Προξενεῖα.

Γι' αὐτὸ ξανακαθίσαμε μὲ χάρμα σταυρωτὰ
καὶ λίμν χωρατὰ.
Γι' αὐτὸ γελοῦμε τοὺς κουτοὺς,
ὅπου σὲ στόλους καὶ στρατοὺς
ἔξοῦσιονε παραδες,
ἀν κί' εἶναι φουκαράδες.

Γιὰ τοῦτο κί' ἔφεδρο πολλοί,
ποῦ νέα σάλπιγξ τοὺς καλεῖ
νᾶλθουν μὲ στήθῃ λάσια
σὲ μέλλοντα γυμνάσια,

δὲν θέλουσ' εἰς τοὺς ὅμοιους τῶν νὰ πάρουν τὴν ντουφέκα,
κί' ὅ μὲν ἄγρον ἡγρόρασον, ὃ ἔβγῃμε γυναϊκά.

Γιὰ τοῦτο κί' ὀ Προϋποβουργός,
ποῦ κράσις φαίνεται ἐνεργός,
παραθερίζει στὰ λουτρὰ
καὶ τὸ κοπάδι του μετροῦ,
καὶ δὲν ἀκουῖται ποσὸς καὶ δὲν τὸν μέλει δόβλου
ἂν εἶναι τώρα Ραλλικὸς ὁ Δήμαρχος τοῦ Βόλου.

Τοῦ κράτους τὰς δυνάμεις δοξάζω τὰς ἀκμαίας
κί' Ἑλληνικὰς ἐνόμιον καὶ Τουρκικὰς σημαίας.
Δὲν ἀρμενίζεις πλέον μὲ τὸ σαθρὸν ἀκάτιον,
ὄμνοῦν τοὺς Νεοτούρκους ἀπὸ τῆς γῆς τὰ πέρατα...
κί' ὁ στόλος τῆς Τουρκίας, ποῦ μέσα στὸν Κεράτιον
ἐσάπιζ' ἔως τώρα, πολλῶν γανόνει κέρατα.

Μὲ πλῆθος Νεοτούρκων ἔδω κί' ἔκει γυρίζω
καὶ τὴν ἀνάρρησιν σου φαῖδρος πανηγυρίζω,
καὶ μ' ἔλους περιμένω φωνάζων καὶ σφριγῶν
τὴν σωτηρίαν πάλιν τῶν νέων ἐκλογῶν.

Ἐπουλόνοται πληγαίς...
μὲ τῆς κάλπικας κάνω κόρτε,
καὶ οἷς θεχετ' ἐκλογαίς,
ποῦναι τῶν Ρωμηῶν τὸ φόρτε.

Ἀλλαγὴ τῶν καθεστώτων...
σοῦρτα φέρτα στὸ Νηπιάτι,
μόνον ἢ κοῖτις τῶν φάτων
ἐκλογαίς, ἔμπορεὶ νὰ κάνῃ.

Τουρκοὶ κί' ἄλλοι μουστερηδες
τρέχουν γιὰ τὴν ἐκλογή,
καὶ τὸν Τούρκων οἱ Πυρρηδες
ἐφωνίζουσι: ἀλλαγὴ.

Ἐν κίθαρα κί' ὀκαρῶν
τὴν ἀνάρρησιν λαμπρόν,
μὲ τοὺς Νεοτούρκους νίκα.

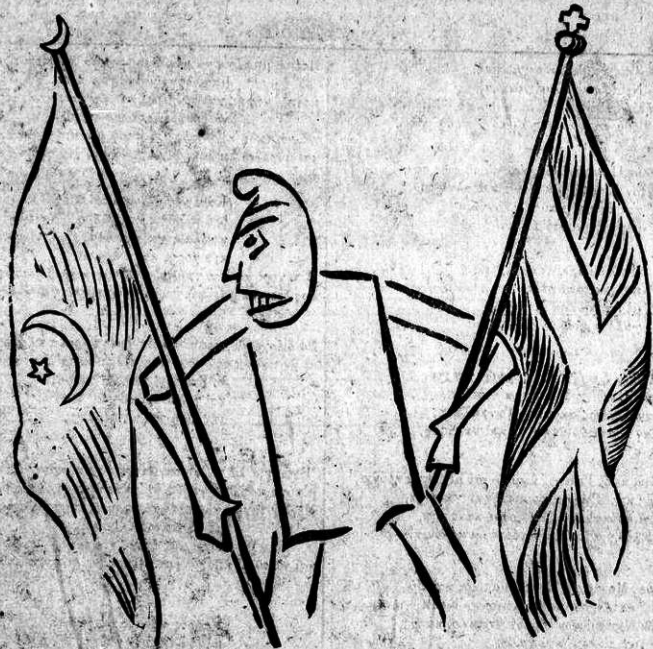
Ὅλη τοὺς γεραίρ' ἢ κτίσις,
τοὺς κυττάζει κί' ὅλ' ἢ ἀδοσι
ὡς ἐστατικὴ κατὰσι.

Ζήτω ζήτω, γλασσι...
τούτους ἔμνησε καὶ οὐ,
θρέμματ' ἀληθοῦς ἀνδρείας
κί' ἤρωσις ἐλευθερίας.

Ψάλλω τὸν Σαμπάχ-Ἐββίν,
νέον ἄνδρα μὲ σπουδῆν.

Τοῦτον σήμερα γεραίρω, τέκνον τοῦ Μαχμούτ Πισσά,
ποῦ μαρτύρια κί' ἐκείνοσ' εἶχε πάθει περισσά.

Μὲ μαράζια καὶ μὲ πόνους
ἐτρως καὶ τοῦτος χρόνους

τό φημι της Ξεφίας,
 εμός της Ελευθερίας
 ἀνεδείχθη πρωτογενής,
 πῶς γὰρ μὲς τοῖς Εὐαίσιον,
 τοῖς γοργόσι καὶ ταχυτέροις,
 πάντα κἀβηταί· σὶ ἀγάς της.

Ἦθε καί σ' ἄς Ἀθήνας μὲ τόσας συγκινήσεις,
 κ' ἄκουσε προσφωνήσεις,
 καὶ γῆν Εὐλαθερίας ἀνομασε κ' αὐτὸς
 τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν, τὴν ἀγορὴν, τὴν πύκνυ,
 πῶς καὶ μερταρία καὶ κάθε φαρμάκος
 μπῆναι σ' ὅτε μεγαζὶ σου καὶ ἔδωσα πᾶ κάνει.

Ἔθε θεομοῖς καὶ νόμοις
 καὶ κάθε μας σταθμῶ,
 κ' ἄνθρωπε γυγαντοσώματος
 καθὼς τὴν Παρθενῶν.

Ἦ γυναικί μου εἰλινο,
 μ' εἰλινο τὴν προσωνῶ,
 μ' εἰλινο τὴν μεγαλύμω,
 μ' εἰλινο τὴν προσωνῶ.

Ἄς φάλλωμεν ὄθην
 καὶ σ' ὅτεν Σαρπητῶ-Ἐσθῶν,
 ὅπου μὲ τὴν πατέρα του

τὸν εἶχαν Ξεφίσιον,
 κ' ἔπηγε σ' ὅτε Παρίσιον
 νᾶ πᾶρῃ τὸν ἀέρα του.

Μὲ κόκκαλα μεγάλου γεννήτορος τὴν γῆν
 παταί τὴν γενεθλίαν,
 τὴν πρότερον ἀθλίαν,
 καὶ τᾶρα Συνταγμάτων κρουστάλλιον πηγήν.

Ἐθὴ δευτέρω μεγαλυτέρω.

Κ' ἔθω: τῆς ἀναρρήσεως ἔξαιρω τὴν ἐπάτειον
 καὶ ληρομῶ τῶν συμφορῶν τὸν ἕνα κ' ἄλλον αἰτιον.
 Κ' ἔθω τὴν ῥάχην τὴν κωστήν
 κωστήνω περισσώταρον,
 κ' ἔθω τὴν νῆαν ἐσπτήν
 ἐπὶ τὸ λυρικώτερον.

Χαίρε, μεγάλη Παπαδοῦ καὶ πάντοτε καὶ σῆμερα,
 τὸ Σύνταγμα τ' ὅτε κράτους σου ἔν ἔθω πλέον χίμαρα.
 Ἄπο βραδὸς ἀπέλυτος κ' ἄμερικτος δεσποτῆς
 καὶ τοῦ Γιλδίσι οὐσπρήτης,
 καὶ τὸ πρῶτ' Ἐσπτήματος γενναίως θεσπῆτης
 καὶ Παπαδοῦ ἀγάτης.